

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/6/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2715200880
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2715200880.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a sudcov: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Martin Holič, v právnej veci žalobcu: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom boulevard Haussmann 1, Paríž 750 09, Francúzska republika, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly, s.r.o., so sídlom Ventúrska 16, Bratislava, IČO: 47 234 547, proti žalovanej: R. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXX/X, J., o zaplatenie 965,16 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica č.k. 7C/146/2015-41 zo dňa 10.11.2015, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanej (odporkyni) náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil s použitím ust. § 1 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1, 2 písm. k), § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 účinného v čase uzatvorenia zmluvy (29.07.2012), ďalej ust. § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, ust. čl. 3b 1 Smernice č. 13/1993 Rady EHS, § 517 ods. 2, § 3 ods. 1 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Zb. a vecne argumentoval tým, že žalobca uzatvoril so žalovanou dňa 29.07.2012 zmluvu o spotrebiteľskom úvere a zmluvou o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb (ďalej len „zmluva o spotrebiteľskom úvere“) v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. V zmysle predmetnej zmluvy bol žalovanej poskytnutý úver 251,10 Eur, dohodnuté mesačné splátky po 22,49 Eur, počet mesačných splátok 15, RPMN vo výške 46,83%, fixná ročná úroková sadzba 39%, dátum prvej splátky: 15.08.2012, dátum konečnej splatnosti úveru: 15.10.2013. Splatnosť bola určená na 15. deň v mesiaci. Úver bol reálne odfinancovaný až 31.07.2012, preto bol dátum splatnosti prvej splátky posunutý až na deň 15.08.2012, t.j. pri pravidelnom splácaní mal byť úver splatený k 15.10.2013.

2. Z obsahu zmluvy mal súd preukázané, že výška splátky nebola rozčlenená tak, aby z nej bolo zrejmé, aká časť z splátky pripadá na istiny, na úroky a iné poplatky. Z obsahu listinných dôkazov a vyjadrením žalobcu mal súd preukázané, že žalovaná vyčerpala celkovo 251,10 Eur a zaplatila celkovo 385,56 Eur. Žalovaná nespĺcala úver riadne a včas, čím sa dostala do omeškania, preto žalobca listom z 08.10.2014 zaslal žalovanej predžalobnú upomienku s oznámením, že zosplatnil celý úver dňa 15.08.2014, žiadal zaplatiť dlžnú sumu 109,82 Eur pozostávajúcu z úverovej istiny 91,06 Eur, nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 17,90 Eur, poplatku za odklad splátok 0,86 Eur, a to do 14 dní od doručenia tejto upomienky.

3. Žalobca uzatvoril so žalovanou dňa 29.07.2012 zároveň zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb (ďalej len „zmluva o spotrebiteľskom úvere“) v zmysle zák. č. 492/2009 Z.z. o platobných službách. V zmysle predmetnej zmluvy bol žalovanej poskytnutý úverový rámec 5.000,- Eur, aktuálna výška úverového rámca 600,- Eur, dohodnuté mesačné splátky 5% z dlžnej čiastky, RPMN vo výške 45,94%, fixná ročná úroková sadzba 28,68%, dátum prvej splátky: 10. deň v mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom bolo uskutočnené 1. čerpanie revolvingového úveru, poplatok za poistenie 4,99%, splatnosť mesačnej splátky na 10. deň v mesiaci. Súd mal z listinných dôkazov predložených žalobcom preukázané, že žalovaná reálne vyčerpala 690,- Eur (č.l. 36 spisu), konkrétne dňa 23.11.2012 sumu 500,- Eur, dňa 26.11.2012 sumu 140,- Eur, dňa 11.12.2012 sumu 10,- Eur, dňa 20.12.2012 sumu 40,- Eur. Súd mal ďalej preukázané, že žalovaná v tomto prípade celkovo zaplatila sumu 777,22 Eur.

4. Z obsahu zmluvy mal súd preukázané, že výška splátky ani v tomto druhom prípade nebola rozčlenená tak, aby z nej bolo zrejmé, aká časť z splátky pripadá na istiny, na úroky a iné poplatky. Mesačná splátka bola vyjadrená síce percentom, ale to nebránilo tomu, aby príslušných 5% bolo rozčlenené ďalej v percentuálnom vyobrazení.

5. Z obsahu listinných dôkazov a vyjadrením žalobcu mal súd preukázané, že žalovaná vyčerpala celkovo 690,- Eur a zaplatila celkovo 777,22 Eur. Žalovaná nesplácala úver riadne a včas, čím sa dostala do omeškania, preto žalobca listom z 23.10.2014 zaslal žalovanej oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti revolvingového úveru ku dňu 16.10.2014, žiadal zaplatiť dlžnú sumu 855,34 Eur pozostávajúcu z úverovej istiny 705,44 Eur, dlžných úrokov, poplatkov a poistného 115,- Eur, nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 34,90 Eur, a to do 14 dní od doručenia tejto upomienky.

6. Predmetom sporu je zaplatenie sumy 965,16 Eur s úrokmi z dlžnej úverovej istiny vo výške 39% ročne zo sumy 91,06 Eur od 16.08.2014 do zaplatenia, s úrokmi z dlžnej úverovej istiny vo výške 27,48% ročne zo sumy 705,44 Eur od 17.10.2014 do zaplatenia; s úrokom z omeškania 8,15% ročne zo sumy 91,06 Eur od 16.08.2014 do zaplatenia, úrokmi z omeškania 8,05% ročne zo sumy 820,44 Eur od 17.10.2014 do zaplatenia z titulu nesplateného spotrebiteľského úveru.

7. Z vykovaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci súd vyvodil právny záver, že návrh nebol podaný dôvodne. Súd si ustálil, že zmluvné strany uzatvorili zmluvu v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov a to aj v prípade, v ktorom žalobca uvádza poskytnutie revolvingového úveru. Žalobca v konaní preukázal, že žalovaná reálne vyčerpala I.: z poskytnutého spotrebiteľského úveru celú sumu 251,10 Eur, pritom uhradila celkovo 385,56 Eur; II.: z poskytnutého úverového rámca sumu 690,- Eur, uhradila celkovo 777,22 Eur. Žalovaná pre nesplácanie úverov riadne a včas sa dostala do omeškania, preto žalobca zosplatnil I.: spotrebiteľský úver dňa 15.08.2014; II.: druhý úver dňa 16.10.2014. Z obsahu zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 29.07.2012 (jeho súčasťou je aj text ohľadom zmluvy o revolvingovom úvere) mal súd preukázané, že žalobca ako veriteľ výšku mesačnej splátky určil len jednou sumou bez jasnej a určitej špecifikácie, aká suma z toho pripadá na istinu, na úroky a iné poplatky v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení neskorších predpisov. V prvom prípade určil mesačnú splátku sumou 22,49 Eur a v druhom prípade percentuálne, vo výške 5% z dlžnej sumy. Takýmto postupom sa obchádzali jednotlivé ustanovenia zák. č. 129/2010 Z.z. a to základné náležitosti zmluvy stanovené v § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., podľa ktorých zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok: istiny, úrokov a iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru, nie je svojvoľné, ale predstavujú prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Pokiaľ pod poplatky nie je možné zahrnúť úrok a s ohľadom na to, že úroky sú splatné so splatnosťou jednotlivej splátky, úroky možno požadovať do zaplatenia a to aj predčasného, je úplne vylúčené, aby suma celkových úrokov bola pojatá do splátok (resp. súčtu splátok). Mesačná splátka 5% z dlžnej sumy bola vyjadrená síce percentom, ale to nebránilo tomu, aby príslušných 5% bolo rozčlenené ďalej v percentuálnom vyobrazení.

8. Nakoľko v zmluvách nebola splnená základná náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., podľa ktorých zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda rozčlenením jednotlivých čiastok, nie len výšku splátok, je potrebné považovať

oba úvery za bezúročné podľa § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. Súd preto pri čerpaných úveroch zistil, že žalovaná uhradila celkovo I: 385,56 Eur pri prvom úvere, II.: 777,22 Eur pri druhom úvere, čo je v oboch prípadoch (I., II.) vyššia suma než reálne vyčerpala. Nakoľko na úver je potrebné prihladať ako na bezúročný, bez poplatkov a preto súd považuje návrh v súvislosti s spotrebiteľskými úvermi za nedôvodný. Z tohto dôvodu súd návrh zamietol.

9. Súd rozhodol o trovách konania v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. V konaní bola úspešnou žalovaná, ktorá si trovy konania neuplatnila, preto jej súd žiadne nepriznal.

10. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca poukazujúc na to, že prvostupňový súd v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p. dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ako aj to, že vec nesprávne posúdil. Poukázal na to, že žalobca sa domáhal uplatneného nároku sumy 965,16 Eur s príslušenstvom z uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 29.07.2012 a to v časti predmetného žalobného návrhu. Na základe úverovej zmluvy poskytol žalobca žalovanému viazaný spotrebiteľský úver vo výške 251,10 Eur. Žalovaný sa zaviazal vrátiť žalobcovi poskytnutý úver spolu s dohodnutými úrokmi a poplatkami a to formou 15 mesačných splátok vo výške 22,49 Eur. Žalovaný svoj záväzok poskytnutý úver riadne a včas splácať nesplnil. Napriek zmluvne dohodnutým splátkam poskytnutého úveru uhradil žalovaný žalobcovi do dňa podania návrhu na začatie konania len časť dlžnej sumy a to 385,56 Eur. Dňa 15.08.2014 nastala zročnosť poslednej dohodnutej splátky, čím sa fakticky stal splatný celý dlh žalovaného, keďže ostatné splátky už boli zročné skôr. Dlh žalovaného voči ku dňu zúčtovania do právneho vymáhania do dňa 01.10.2014 predstavoval v celovej výške sumu 109,82 Eur. Žalobca sa tiež domáhal uplatneného nároku titulom neuhradených záväzkov žalovaného z uzavretej zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty. Z tohto vzťahu si žalovaný poskytnutý úver riadne a včas neplnil. Dlh žalovaného voči žalobcovi ku dňu zúčtovania do právneho vymáhania, tzn. k 15.10.2014 predstavoval 855,34 Eur. Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zmluva o revolvingovom spotrebnom úvere a vydaní kreditnej karty neobsahuje náležitosti poukazujúc na ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, s ktorým názorom žalobca nesúhlasí. Zmluva o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty je poskytnutie úveru formou povoleného prečerpania, tzn. že žalobca poskytuje žalovanému určitý úverový rámec, z ktorého môže žalovaný čerpať podľa svojho uváženia peňažné prostriedky maximálne do výšky poskytnutého úverového rámca, pričom záleží výlučne na vôli žalovaného, či, kedy a koľko peňažných prostriedkov z poskytnutého úverového rámca vyčerpá. Žalobca má za to, že zmluva obsahovala všetky zákonom požadované náležitosti uvedené v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy a je toho názoru, že súd nesprávne postupoval, keď posúdil predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov. Záver súdu o tom, že žalobcovi nevznikol nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v časti revolvingového úveru je tiež nesprávny. Poukázal na znenie bodu 3.1 časti 2. úverovej zmluvy, v zmysle ktorého bol žalovaný oprávnený čerpať revolvingový úver formou financovania nákupu tovaru alebo služieb v obchodných miestach, ktoré akceptujú túto kartu. Žalovaný po dobu trvania úverového vzťahu vyčerpал z poskytnutého úverového rámca peňažné prostriedky v celkovej výške 1.011,87 Eur, tak, že suma 932,06 Eur bola črpaná výbermi v hotovosti z bankomatov 690,- Eur a platbami na vybraných obchodných miestach 242,06 Eur, podľa potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov a suma 79,81 Eur predstavuje poplatky za výber hotovosti z bankomatov. Je názoru, že v konaní pred súdom prvého stupňa dostatočne preukázal oprávnenosť žalovaného nároku a v priebehu konania riadne označil a založil do spisu všetky relevantné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Vzhľadom k týmto skutočnostiam sa nestotožňuje s rozhodnutím súdu, ktorým žalobe v zamietnutej časti nevyhovelo a je toho názoru, že súd mal správne priznať žalobcovi uplatnený nárok zo zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty v celom rozsahu. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu v napadnutej časti vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov v odvolacom konaní a to za odvolanie vo výške 51,- Eur a trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 71,81 Eur.

11. Žalovaná odvolací návrh nepodala, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadřila.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku),

po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustný odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

13. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, pričom konanie súdu prvej inštancie netrpelo žiadnymi takými vadami, ktoré by mali za následok neprávne rozhodnutie vo veci.

14. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchyliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

15. Keďže súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie a odvolací súd sa s týmto odôvodnením súdu v prevažnej miere stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné:

16. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobou doručenou na súd dňa 18.02.2015 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 965,16 Eur s úrokmi z dlžnej úverovej istiny vo výške 39% ročne zo sumy 91,06 Eur od 16.08.2014 do zaplataenia, s úrokmi z dlžnej úverovej istiny vo výške 27,48% ročne zo sumy 705,44 Eur od 17.10.2014 do zaplataenia; s úrokom z omeškania 8,15% ročne zo sumy 91,06 Eur od 16.08.2014 do zaplataenia, úrokmi z omeškania 8,05% ročne z sumy 820,44 Eur od 17.10.2014 do zaplataenia, trovy konania a trovy právneho zastúpenia z titulu nesplateného spotrebiteľského úveru.

17. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že sa jedná o spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahujú príslušné ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

18. Ustanovenie § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch stanovuje, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu a taxatívne stanovuje, aké náležitosti musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať. Absencia niektorých týchto náležitostí nespôsobuje neplatnosť predmetnej zmluvy, ak už bol poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo ak bol dodaný tovar alebo poskytnutá služba, a to z dôvodu ochrany spotrebiteľa. Sankcia neplatnosti by totiž neprímerane tvrdo dopadala na spotrebiteľa, ktorý by tým stratil výhodu splátok, a mohol by sa tak dostať do ťažko riešiteľnej situácie, pretože spravidla finančné prostriedky z úveru už použil a nemá možnosť ich bezprostredne splatiť v celej výške.

19. Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy namiesto sankcie neplatnosti sankcionoval veriteľa tým, že ak zmluva neobsahuje presne vymedzené náležitosti konkretizované v ust. § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch). Jednou z povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je aj výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch). Zákonom stanovené členenie a uvedenie

jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a zároveň aby si veriteľ voči dlžníkovi nemohol uplatňovať aj nároky, na ktoré nemá právo. Analyzujúc túto náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom je potrebné dospieť k záveru, že primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a ochrana tohto, z povahy veci slabšieho účastníka právneho vzťahu) zodpovedá len taký výklad cit. ustanovenia, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška“, „počet“ a „termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky, čo je navzdory odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa (ktorý by pri rozhodovaní sa, či zmluvu uzavrie, nemal byť zavádzaný ani problematickými údajmi, z ktorých nemusí byť schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy reálne mu poskytnutej a teda i celková cena, za ktorú si požičiava a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť).

20. Na uvedené treba dbať predovšetkým preto, že vyššie popísanému kritériu na čo najväčšej prehľadnosti dojednaní pre spotrebiteľa doslova odporujú formulácie, vyžadujúce od spotrebiteľa uvažovať s matematickými operáciami a navyše za použitia viacerých pojmov, nezriedka „roztrúsených“ v rôznych častiach listín spotrebiteľovi predkladaných (ale aj nepredkladaných) na podpis, v ktorých sa tak logicky možno „stratiť“.

21. Súd prvej inštancie preto správne pristúpil k prieskumu, či zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch, a dospel k správne záveru, že predmetná zmluva neobsahuje základnú obsahovú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona, t.j. výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Aj odvolací súd po preskúmaní predmetnej zmluvy zistil, že neobsahuje rozčlenenie splátok úveru na istinu, úroky a iné poplatky. Nerozčlenenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky, a to priamo v zmluve, nemôže byť považované za splnenie povinnosti, ktorá vyplývala z vyššie cit. ust. zákona o spotrebiteľských úveroch.

22. Odvolací súd preto zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že úverová zmluva uzavretá medzi účastníkmi dňa 29.07.2012 neobsahuje základnú obsahovú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a preto sa poskytnutý úver v zmysle § 11 písm. b) tohto zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov.

23. Nakoľko v zmluvách nebola splnená základná náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., podľa ktorých zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, teda rozčlenením jednotlivých čiastok, nie len výšku splátok, je potrebné považovať oba úvery za bezúročné podľa § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. Z dokazovania vyplynulo, že žalovaná uhradila celkovo I: 385,56 Eur pri prvom úvere, II.: 777,22 Eur pri druhom úvere, čo je v oboch prípadoch (I., II.) vyššia suma než reálne vyčerpala. Nakoľko na úver je potrebné prihlíadať ako na bezúročný, bez poplatkov a preto súd považuje návrh v súvislosti s spotrebiteľskými úvermi za nedôvodný. Z tohto dôvodu súd správne (žalobu) návrh zamietol.

24. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadávať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

25. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane závislého výroku o náhrade trov konania, odvolaním osobitne nenapadnutého, v súlade s ust. § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

26. Žalovaná má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a § 396 ods. 1 C.s.p. nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaná bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne jej náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C.s.p.). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 C.s.p. súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).